

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2020r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Wiązek

Sędziowie: Sędzia del. Michał Kupiec

Ławnicy: Violetta Brodziak, Tadeusz Michaluk, Bogdan Chmielak

Protokolant: Małgorzata Foj

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 21.10.2019r., 22.10.2019r., 28.11.2019r., 19.12.2019r., 22.01.2020r.

sprawy:

S. H.

syna V. i O. z domu I.

ur. (...) w D. (U.)

oskarżonego o to że:

I. w dniu 9 grudnia 2018 r. we W., w mieszkaniu przy ul. (...), około godziny 5.45 po wdarciu się do pokoju, w którym spał pokrzywdzony, działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia P. P., tj. przewidując jego śmierć i godząc się na taki skutek zadawał mu uderzenia w okolice żuchwy doprowadzając do powstania obrażeń w postaci dwumiejscowego złamania żuchwy z masywnymi podbiegnięciami krwawymi, krwiaka podpajęczynówkowego mózgu z obecnością krwi w komorach mózgu i obrzękiem mózgu oraz złamania żebra III lewego, na skutek których, mimo reanimacji podjętej przez zespół (...) na skutek, których mimo reanimacji podjętej przez zespół Pogotowia (...), około godziny 7.00 , nastąpił zgon P. P., przy czym tempore criminis S. H. miał z powodu afektu fizjologicznego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych czynów i pokierowania swoim postępowaniem w myśl art. 31 § 2 kk;

to jest o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. zw. z art. 31 § 2kk

II. w dniu 9 grudnia 2018 r. we W., w mieszkaniu przy ul. (...), po siłowym wdarciu się do pokoju, w którym znajdowała się pokrzywdzona - A. H., zadawał jej wielokrotne uderzenia pięściami w okolice głowy i twarzy doprowadzając do powstania obrażeń w postaci stłuczenia okolicy lewego kąta żuchwy, złamania zębów - „dwójki” górnej lewej i prawej oraz „trójki” górnej prawej, ran śluzówki wargi górnej, którym to zachowaniem naruszył czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres dłuższy niż 7 dni, inny niż określony w art. 156 k.k.,

to jest o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

III. *w dniu 9 grudnia 2018 r. we W., w mieszkaniu przy ul. (...), po siłowym wdarciu się do pokoju, w którym znajdował się pokrzywdzony O. S., zadawał mu wielokrotne uderzenia pięściami w okolice głowy i twarzy doprowadzając do powstania obrażeń w postaci stłuczenia okolicy czołowo-skroniowej prawej, którym to zachowaniem naruszył czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie dłuższy niż 7 dni,*

to jest o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **S. H.** za winnego tego, że w dniu 9 grudnia 2018r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) około godz. 5.45 uderzył pięścią śpiącego P. P. w okolice żuchwy, działając w zamiarze naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określone w art. 156§1 k.k. powodując dwumiejscowe złamanie żuchwy, równocześnie nieumyślnie powodując u pokrzywdzonego powstanie krwiaka podpajęczynówkowego mózgu z obecnością krwi w komorach mózgu i obrzękiem mózgu, na skutek którego to krwiaka nieumyślnie spowodował śmierć P. P., przy czym w trakcie zdarzenia oskarżony z powodu afektu fizjologicznego miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem, tj. popełnienia przestępstwa z art. 155 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. i art. 11§2 k.k. i za to na podstawie

art. 155 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. i art. 11§3 k.k. wymierza mu karę

3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego **S. H.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, z tym że przyjmuje,

że oskarżony w trakcie zdarzenia z powodu afektu fizjologicznego miał

w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu

i kierowania postępowaniem, tj. popełnienia przestępstwa z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. i za to na podstawie art. 157§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. wymierza mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,**

III. uznaje oskarżonego **S. H.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, z tym że przyjmuje,

że oskarżony w trakcie zdarzenia z powodu afektu fizjologicznego miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem, tj. jest popełnienia przestępstwa z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. i za to na podstawie art. 157§2 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,**

IV. na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w pkt I, II i III części dyspozytywnej wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu **S. H.** karę łączną **3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

V. na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 9 grudnia 2018r. godz. 18.45 do dnia 27 stycznia 2020r.;

VI. na podstawie art. 46§2 k.k. zasądza od oskarżonego S. H. na rzecz małoletnich pokrzywdzonych D. P. i O. P. nawiązki za popełnienie czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku w kwotach po 25 000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) na rzecz każdego z pokrzywdzonych,

VII. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych **I/332/19/P:**

1) oskarżonemu S. H. pod poz. 17 i 18, 19-21 i 28-35,

2) O. H. pod poz. II/1-7, 16 i 23,

3) O. S. pod poz. 8-15, 38-41,

VIII. na podstawie art. 231§1 k.p.k. składa do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych **I/332/19/P** pod poz. 43-49 oraz 53-62;

IX. na podstawie art. 44§1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez pozostawienie w aktach sprawy dowodów w postaci śladów kryminalistycznych, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych **I/332/19/P** pod poz. 22, 24-27, 36, 37, 42, 50-52, I/1-11 i XV/12;

X. zasądza od oskarżonego S. H. na rzecz oskarżycielki posiłkowej N. P. zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2160 zł;

XI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Violetta Brodziak Tadeusz Michaluk Mariusz Wiązek Michał Kupiec Bogdan Chmielak

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 246/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	S. H.	<p>w dniu 9 grudnia 2018r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) około godz. 5.45 uderzył pięścią śpiącego P. P. w okolice żuchwy, działając w zamiarze naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określone w art. 156§1 k.k. powodując dwumiejscowe złamanie żuchwy, równocześnie nieumyślnie powodując u pokrzywdzonego powstanie krwiaka podpajęczynówkowego mózgu z obecnością krwi w komorach mózgu i obrzękiem mózgu, na skutek którego to krwiaka nieumyślnie spowodował śmierć P. P., przy czym w trakcie zdarzenia oskarżony z powodu afektu fizjologicznego miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem, tj. popełnienia przestępstwa z art. 155 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. i art. 11§2 k.k.</p>	
1.2.1	S. H.	Czyn nr II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwo z art. 157	

		§ 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.	
1.3.1	S. H.	Czyn nr III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>S. H., O. H. oraz P. P., którzy wynajmowali wspólnie pokój we W. przy ul. (...), poznali O. S. i umówili się, że będą wspólnie mieszkać.</p> <p>W celu zapoznania w dniu 8 grudnia 2018 roku S. H., jego żona O. H. oraz P. P. spotkali się z O. S., w wynajmowanym przez niego mieszkaniu przy ul. (...) we W.. Tam spożywali alkohol. Spotkanie przebiegało spokojnie.</p>	Wyjaśnienia S. H.	k. 94 – 95 t.I, k. 101 – 107 t. I, k. 112 – 113 t. I k. 459 – 462 t. III, k. 887 – 888 t. IV k. 984 t. VI	
zeznania O. H.	k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III k. 985 – 987 t. VI		
Zeznania O. S.	k. 76 -77 t. I k. 417 – 418 t. III		
Zeznania N. P.	k. 178 t. I k. 999 – 101 t. VI		
Analiza kryminalistyczna	k. 702 – 721 t. IV		
Protokoły badania zawarcia alkoholu we krwi	k. 20, k. 118 t. I		

Opinia genetyczna z załącznikami i materiałem porównawczym	k. 669 – 771 t. IV, k. 55, 71, 160, 61 t. I		
Około godziny 22:00 S. H. poszedł do mieszkania a jego żona O. H. oraz P. P. i O. S.. zostali i dalej spożywali alkohol razem w mieszkaniu przy ul. (...).	zeznania O. H.	k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III k. 985 – 987 t. VI	
Zeznania O. S.	k. 76 –77 t. I k. 417 – 418 t. III		
P. P. po spożyciu alkoholu położył się spać do odrębnego pokoju – po lewej stronie patrząc od wejścia.	zeznania O. H.	k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III k. 985 – 987 t. VI	
Zeznania O. S.	k. 76 –77 t. I k. 417 – 418 t. III		
O. H. i O. S. zostali sami w pokoju i nadal spożywali wspólnie alkohol. Następnie między nimi doszło do stosunku seksualnego	zeznania O. H.	k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III k. 985 – 987 t. VI	
Zeznania O. S.	k. 76 –77 t. I k. 417 – 418 t. III		
Po kilku godzinach od powrotu do mieszkania, S. H. zorientował się, że jego żona O. H. nie wróciła na noc do domu. S. H. próbował skontaktować się z żoną, ale ta nie odbierała telefonu. Podejmował również bezskuteczne próby kontaktu z P. P..	Wyjaśnienia S. H.	k. 94 – 95 t.I, k. 101 – 107 t. I, k. 112 – 113 t. I k. 459 – 462 t. III, k. 887 – 888 t. IV k. 984 t. VI	

<p>Zdenerwowany zachowaniem żony i brakiem z nią kontaktu, S. H. spakował swoje rzeczy z zamiarem wyjazdu do siostry do W..</p> <p>Podejrzewając zdradę O. H., przed wyjazdem, S. H. postanowił wrócić do mieszkania przy ul. (...).</p>			
<p>Tłumaczenie treści sms-ów</p>	<p>k. 807 – 819 t. V</p>		
<p>Drzwi mieszkania przy ul. (...), były otwarte.</p> <p>Po wejściu do mieszkania S. H. zauważył, że w pokoju po lewej stronie od wejścia, na kanapie śpi P. P..</p> <p>W pokoju nie było jednak jego żony, więc szukając jej, poszedł do pokoju, który zamieszkiwał O. S..</p>	<p>Wyjaśnienia S. H.</p>	<p>k. 94 – 95 t.I, k. 101 – 107 t. I, k. 112 – 113 t. I k. 459 – 462 t. III, k. 887 – 888 t. IV k. 984 t. VI</p>	
<p>S. H. usłyszał odgłosy skrzypiącego łóżka.</p> <p>Próbował otworzyć drzwi, ale okazało się, że są one zamknięte.</p> <p>Wyważył drzwi i zobaczył, że jego małżonka O. H. jest półnaga i odbywa stosunek seksualny z O. S..</p>	<p>Wyjaśnienia S. H.</p>	<p>k. 94 – 95 t.I, k. 101 – 107 t. I, k. 112 – 113 t. I k. 459 – 462 t. III, k. 887 – 888 t. IV k. 984 t. VI</p>	
<p>zeznania O. H.</p>	<p>k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III k. 985 – 987 t. VI</p>		
<p>Zeznania O. S.</p>	<p>k. 76 – 77 t. I k. 417 – 418 t. IIII</p>		

<p>Pod wpływem wzburzenia spowodowanego ujawnieniem zdrady, S. H. uderzył O. S., czym spowodował u niego stłuczenie okolicy czołowo - skroniowej prawej</p> <p>Obrażenia te są inne niż w art. 156 kk i naruszają czynność narządów ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, to jest są takie jak w art. 157 § 2 kk.</p> <p>Sposób działania sprawcy nie naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia jak również nie naraził go na ciężki uszczerbek na zdrowiu w myśl art. 160 § 1 kk.</p> <p>Obrażenia te powstały z następstwie działania z niewielką siłą, najprawdopodobniej w mechanizmie biernym, narzędzi(a) tępych, względnie tępokrawędzistych.</p>	<p>opinie sądowo - lekarskie dot. O. S.</p>	<p>k. 64 - 65 k. 91, k. 151 t. I</p>	
<p>opinia sądowo - lekarska dot. O. S.</p>	<p>k. 823 - 825 t. V k. 990 - 991 t. VI</p>		
<p>opinia sądowo - lekarska dot. S. H.</p>	<p>k. 826 - 827 t. V k. 990 - 991 t. VI</p>		
<p>zeznania O. H.</p>	<p>k. 72 - 73 t. I k. 554 - 556 t. III k. 985 - 987 t. VI</p>		
<p>Zeznania O. S.</p>	<p>k. 76 - 77 t. I k. 417 - 418 t. III</p>		

Wyjaśnienia S. H.	k. 94 – 95 t.I, k. 101 – 107 t. I, k. 112 – 113 t. I k. 459 – 462 t. III, k. 887 – 888 t. IV k. 984 t. VI		
<p>Następnie pod wpływem wzburzenia i w ograniczeniu zdolności pokierowania swoim czynem, S. H. uderzył O. H., czym spowodował u niej</p> <ul style="list-style-type: none"> - stłuczenie okolicy lewego kąta żuchwy, - złamanie zębów dwójka górna lewa i prawa oraz trójka górna prawa, - rany śluzówki wargi górnej. <p>Obrażenia te są inne niż w art. 156 kk i naruszają czynność narządów ciała na okres dłuższy niż 7 dni, to jest są takie jak w art. 157 § 1 kk.</p> <p>Sposób działania sprawcy nie naraził pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, jak również nie naraził jej na ciężki uszczerbek na zdrowiu w myśl art. 160 § 1 kk</p>	opinia sądowo - lekarska dot. O. H. wraz z opinią wstępną i ustną	k. 62 - 63 k. 91, k. 151 t.I k. 990 – 991 t. VI	
opinia sądowo - lekarska dot. O. H.	k. 820 - 822 t. V		
badanie O. H.	k. 154 - 155 t. I		
zeznania O. H.	k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III		

Wyjaśnienia S. H.	k. 94 – 95 t.I, k. 101 – 107 t. I, k. 112 – 113 t. I k. 459 – 462 t. III, k. 887 – 888 t. IV k. 984 t. VI		
S. H. wrócił do pokoju gdzie spał P. P. i zadał mu cios w zuchwę a następnie wyszedł z mieszkania. O. H. wybiegła za nim. Próbowwała przekonać go, by został z nią. S. H. oświadczył jej, że odchodzi.	Zeznania O. S.	k. 76 – 77 t. I, k. 417 – 418 t. III	
zeznania O. H.	k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III k. 985 – 987 t. VI		
Zeznania K. S.	k. 88 – 89 t. I k. 1053 t. VI		
Zeznania P. M.	k. 628 – 629 t. III k. 1055 t. VI		
Protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z płytą	k. 11 – 13 t. I, k. 444 448 t. III k. 183 t. I k.183 t. II		
Analiza kryminalistyczna	k. 669-701 t. V		
S. H. wyjechał do siostry w W., gdzie miał rozpocząć nową pracę.	Wyjaśnienia S. H.	k. 94 – 95 t.I, k. 101 – 107 t. I, k. 112 – 113 t. I k. 459 – 462 t. III, k. 887 – 888 t. IV k. 984 t. VI	
zeznania O. Y.	k. 188 - 190 t. I k. 1001 – 1002 t. VI		
Wydruk zdjęć i sms (...). Y.	k. 171 – 178 t. II		
Oględziny (...). Y.	k. 196 – 222 t. I- II		

<p>O. H. wróciła do mieszkania i poszła do łazienki.</p> <p>Po wyjściu z łazienki O. H. zobaczyła, że P. P. z otwartymi oczami leży na podłodze a z ust leci mu krew.</p> <p>O. S. zawiadomił Pogotowie (...).</p>	<p>zeznania O. H.</p>	<p>k. 72 - 73 t. I k. 554 – 556 t. III</p>	
<p>Zeznania O. S.</p>	<p>k. 76 – 77 t. I k. 417 – 418 t. III</p>		
<p>Informacja z pogotowia Ratunkowego wraz z nagraniem i tłumaczeniem</p>	<p>k. 396 – 400 t. II k. 420 – 423 t.III</p>		
<p>Na miejsce przyjechał zespół pogotowia ratunkowego, który stwierdził zgon P. P.</p> <p>Na miejsce przyjechała Policja. W wyniku rozpytania ustalono, że S. H. po powrocie do mieszkania, uderzył O. S., O. H., a następnie P. P..</p>	<p>karta medycznych czynności ratunkowych</p>	<p>k. 16 t. I</p>	
<p>protokół zgonu</p>	<p>k. 15 t. I</p>		
<p>Zeznania M. N.</p>	<p>k. 535 – 537 t. III k. 1002 t. VI</p>		
<p>Zeznania B. I.</p>	<p>k. 539 – 541 t. III</p>		
<p>Zeznania B. J.</p>	<p>k. 543 – 549 t. III k. 1003 t. VI</p>		
<p>Zeznania J. W.</p>	<p>K. 547 – 628 t. III k. 1092 t. VI</p>		

Zeznania K. S.	k. 88 – 89 t. I k. 1053 t. VI		
Zeznania P. M.	k. 628 – 629 t. III k. 1055 t. VI		
P. P. miał 1,81 procent alkoholu etylowego we krwi oraz 3,32 procent alkoholu etylowego w moczu	Sprawozdanie z badania zawartości alkoholu P. P.	k. 292 t. II	
Wynik badania toksykologicznego	k. 651 t. III		
U P. P. stwierdzono dwumiejscowe złamanie żuchwy z masywnymi podbiegnięciami krwawymi, krwiak podpajęczynówkowy mózgu z obecnością krwi w komorach mózgu i obrzękiem mózgu; złamanie żebra III lewego, poza tym zmiany poreanimacyjne. Przyczyną nagłej i gwałtownej śmierci P. P. były obrażenia śródczaszkowe - krwiak podpajęczynówkowy z krwawieniem do komór mózgu i pourazowych obrzękiem mózgu	protokół oględzin zwłok	k. 99 t. I	
sprawozdanie z sądowo - lekarskich oględzin i sekcji zwłok ludzkich wraz z opinią ustną	k. 264 - 291 t. II k. 989 – 990 t. VI		
płyta CD z oględzin i otwarcia zwłok	k. 450 t. III		
Opinia (...)	k.828 – 855 t. V		

Badanie histopatologiczne	k. 293 t. II		
T. criminis S. H. miał z powodu afektu fizjologicznego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych czynów i pokierowania swoim postępowaniem w myśl art. 31 par. 2 kk	Opinia sądowo – psychiatryczna dot. Oskarżonego wraz z opinią ustną	k. 856 – 887 t. V k. 988 – 989 t. VI	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	S. H.	w dniu 9 grudnia 2018 r. we W., w mieszkaniu przy ul. (...), około godziny 5.45 po wdarciu się do pokoju, w którym spał pokrzywdzony, działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia P. P., tj. przewidując jego śmierć i godząc się na taki skutek zadawał mu uderzenia w okolice żuchwy doprowadzając do powstania obrażeń w postaci dwumiejscowego złamania żuchwy z masywnymi podbiegnięciami krwawymi, krwiaka podpajęczynówkowego mózgu z obecnością krwi w komorach mózgu i obrzękiem mózgu oraz złamania żebra III lewego, na skutek których, mimo	

		<p>reanimacji podjętej przez zespół (...) na skutek, których mimo reanimacji podjętej przez zespół Pogotowia (...), około godziny 7.00 , nastąpił zgon P. P., przy czym tempore criminis S. H. miał z powodu afektu fizjologicznego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych czynów i pokierowania swoim postępowaniem w myśl art. 31 § 2 kk;</p> <p>to jest o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. zw. z art. 31 § 2 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
zamiar ewentualny zabójstwa P. P.	Dowody powołane w 1.1.		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Wyjaśnienia S. H.	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, w tym również w tym zakresie, w którym oskarżony stwierdził, że częściowo nie pamięta okoliczności czynu opisanego w	

punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Nie przyznając się do zabójstwa P. P. podał, że nie miał ku temu żadnych powodów. On był w innym pokoju i nie znajdował się z jego żoną. Znają się od dziecka i ufał mu w całości. (k. 94 – 95 t. I)

Składając wyjaśnienia (k. 101 – 108 t. I), potwierdził okoliczności pobytu w mieszkaniu, tj. spotkania towarzyskiego. Potwierdził, że mieszkanie opuścił, została tam jego żona P. P. oraz O. S.. W tym dniu pierwszy raz zostawił żonę w męskim towarzystwie, zrobił tak, bo żona została z P., z którym znał się od dziecka, wychowywał się, w P. zamieszkiwali wspólnie w trójkę w jednym pokoju.

Obudził się ok. 3:30, żony nie było, on się martwił gdzie jest żona, zaczął do niej dzwonić i do P., ale nie odbierali. Spakował walizkę bo nie chciał z nią być, z tego względu, że ona nie wróciła na noc.

Potwierdził, że wszedł do mieszkania, drzwi były otwarte. Po lewej stronie od wejścia był pokój, w którym spał P.. W pokoju nie było jego żony, poszedł pod drugi pokój, w którym zamieszkiwał O.. Drzwi były zamknięte, Słyszał, że ktoś tam jest, słyszał odgłosy ruchów wykonywanych na sofie, słyszał rytmiczne

		<p>skrzywienie sofy. Zniszczył drzwi, bo skoro nie było w tamtym pokoju jego żony, to była w tym zamkniętym. Zobaczył półnągą żonę.</p> <p>Potem pojechał do siostry do W. gdzie opowiedział o całej sytuacji. W W. zatrzymali go policjanci, zapytali wprost, dlaczego zabił P., on był bardzo zdziwiony.</p> <p>Oskarżony nie ukrywał (k. 112 -113 t. I k. 185) że domyślał się, pakując rzeczy, że żona go zdradza, chciał się upewnić i dlatego przyjechał. P. P. nie zawiódł go. Pojechał do siostry ponieważ nie chciał być w mieszkaniu z żoną, która go zdradziła.</p> <p>Analizując przy tym wyjaśnienia oskarżonego, przez pryzmat pozostałych dowodów, a to zeznań świadków oraz wniosków opinii psychiatrycznej, Sąd uznał że prawdziwe pozostają jego wyjaśnienia w części, w której twierdził on, że nie pamiętał uderzenia P. P..</p>	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Zeznania O. H., k. 72 – 73 t. I, k. 554 – 556 t. III	<p>Sąd uwzględnił zeznania świadka.</p> <p>Zeznania świadka były spójne, jasne i rzeczowe.</p> <p>Świadek potwierdziła okoliczności znajdujące odzwierciedlenie w materiale dowodowym.</p> <p>Potwierdziła, że:</p>	

- razem z P. P. i S. H. przyszli do O. S., gdzie spożywali alkohol

- po wyjściu oskarżonego P. P. poszedł spać, a ona spożywała dalej alkohol z O. S.,

- odbyła stosunek seksualny z O. S.,

- drzwi wyważył S. H., który wszedł do otwartego mieszkania

- uderzył ją w twarz,

- wybiegła z pokoju za oskarżonym,

- weszła do pokoju, w którym leżał P. i zobaczyła go leżącego na plecach na ziemi z otworzonymi oczami.

W dalszych zeznaniach podkreśliła, że poza ich 4 w mieszkaniu nie było nikogo.

Ww. elementy stanu faktycznego potwierdzone zostały przez świadka O. S. oraz oskarżonego.

Zaprzeczyła, ażeby pokłóciła się z S., on stwierdził, że jest nietrzeźwy i zmęczony i dlatego udał się do domu.

Potwierdziła, że P. P. był ich najlepszym kolegą, traktowali go jak rodzinę i mieli do siebie zaufanie, łączyły ich tylko stosunki przyjacielskie. Nie było zazdrości w tej relacji.

		<p>Okoliczności wskazywane przez świadka nie budziły wątpliwości, a drobne nieścisłości, wynikały z dynamiki zdarzenia i jego emocjonalnego charakteru.</p>	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Zeznania O. S.	<p>Oceniając zeznania świadka, Sąd uznał je za spójne i konsekwentne.</p> <p>Na pierwszym przesłuchaniu świadek podał, że:</p> <ul style="list-style-type: none">- S. H. wyważył zamknięte drzwi za którymi O. S. odbywał stosunek seksualny z O. H.,- S. H. uderzył go w okolice głowy, a on osłaniał twarz rękoma,- następnie poszedł do O., słyszał dźwięki przypominające uderzenia, ale nie widział kto kogo bije, natomiast słyszał, jak O. krzyczy, żeby przestał, co zrozumiał, żeby przestał bić.- usłyszał głos otwieranych i zamykanych drzwi- po ok 7-10 minutach O. wyszła z pokoju,- po ok. 5 minutach usłyszał, jak O. krzyczy, że P. jest źle i żeby zadzwonić po karetkę, co zrobił o 6:18,- drzwi do pokoju w którym był P. były otwarte on leżał na łóżku na plecach i tam nie wchodził, pobiegł za O. do momentu	

		<p>przyjazdu pogotowia. Lekarze pogotowia znieśli go z łóżka na podłogę.</p> <p>- nie słyszał uderzeń jak S. wyszedł z pokoju słyszał jak S. pytał P. po co i był dźwięk sprężyn z materaca, bo jest stary i te sprężyny słychać. Dźwięku uderzeń nie słyszał z pokoju obok, ani podobnego dźwięku.</p>	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Zeznania K. S.	<p>Zeznania świadka spójne, rzeczowe i miarodajne.</p> <p>Świadek zrelacjonował otrzymaną przez zawiadamiających tj. O. H. i O. S. wersję, w świetle której:</p> <p>- 8 grudnia 2018 roku do mieszkania O. S. przybyła O. H. z mężem S. H. oraz P. P. tam spożywali alkohol, a następnie S. H. poszedł do mieszkania. Pozostali spożywali alkohol, potem P. P. położył się w drugim pokoju. S. H. wrócił, wyważył drzwi mieszkania, zaatakował O., potem O. i po chwili udał się do pokoju gdzie leżał P. P.. Potwierdził przy tym relację O. S., gdyż zeznał, że O. nie widział co się wydarzyło w tym pomieszczeniu, ponieważ leżał skulony na ziemi, słyszał jedynie krzyki bitego mężczyzny oraz głucho dźwięki przypominające uderzenia pięścią, następnie mężczyzna wybiegł z tego mieszkania a O. wraz z O. weszli do tego pokoju gdzie</p>	

		<p>zastali mężczyznę (P.) bez oznak życia.</p> <p>Zeznania, w których świadek wskazuje na okoliczności, których dowiedział się bezpośrednio po zdarzeniu potwierdzają okoliczności faktyczne.</p>	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Zeznania P. M.	<p>Zeznania świadka spójne, rzeczowe i miarodajne.</p> <p>Potwierdził, że otrzymał zgłoszenie z K. S.. O. S. przekazał im, że S. H. zaatakował w akcie zazdrości swą żonę, pobił denata i uciekł z mieszkania.</p> <p>Zeznania, w których świadek wskazuje na okoliczności, których dowiedział się bezpośrednio po zdarzeniu potwierdzają okoliczności faktyczne.</p>	
Lp. 1.1.1	Zeznania N. P.	<p>Świadek nie posiadała wiedzy nt. zdarzenia.</p> <p>Potwierdziła jednakże istniejący, a wskazywany przez oskarżonego i świadków, kształt relacji pokrzywdzonego z oskarżonym. Nie było podstaw do kwestionowania powyższego.</p> <p>Potwierdziła, że we W. P. mieszkał z H.,</p> <p>- oskarżony i pokrzywdzeni byli nierozłączni,</p>	

		- nie mieli konfliktów, nigdy się nie pobili, zawsze polegali na sobie.	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Zeznania O. Y.	<p>Zeznania świadka są szczerze i konsekwentne.</p> <p>Świadek potwierdziła przyjazd oskarżonego do W..</p> <p>Zrelacjonowała szczerze, że oskarżony jej powiedział, że po wejściu do mieszkania zobaczył śpiącego na kanapie przyjaciela. Potem dał w nos żonie, spakował swoje rzeczy. Potem żona dzwoniła, że nad ranem w niedzielę próbowali razem z właścicielem dobudzić kolegę P., w pokoju, ale on nie wstawał i dwa razy dzwonili po pogotowie.</p> <p>Z kolei na rozprawie głównej dodała, że po przyjeździe S. do W. jej syn znalazł oskarżonemu pracę, uzgodnili, że następnego dnia oskarżony pójdzie do pracy.</p> <p>Wersja ta jest spójna z wersją oskarżonego i logiczna.</p>	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Wydruk zdjęć i sms (...). Y.	Dowód nie budzi wątpliwości	
Lp.1.1.1	Zeznania M. N.	<p>Świadek nie miał bezpośredniej wiedzy nt. zdarzenia.</p> <p>Świadek potwierdził jednak, że:</p>	

		<p>- pokrzywdzony znajdował się na podłodze i podejmowano czynności reanimacyjne,</p> <p>- lekarz stwierdził zgon</p> <p>Sąd uwzględnił zeznania jako spójne i miarodajne.</p>	
Lp.1.1.1	Zeznania B. I.	<p>Sąd uwzględnił zeznania jako spójne i miarodajne.</p> <p>Świadek podała, że pokrzywdzony nie miał widocznych obrażeń ciała. Nie widziała krwi u mężczyzny. On miał jednak nadmierną ruchliwość żuchwy i tchawicy, co może świadczyć między innymi o skręceniu karku. Według relacji świadka, O. S. bezpośrednio po zdarzeniu powiedział, że był na miejscu jeszcze inny mężczyzna mąż kobiety, który wchodził do tego pokoju, a potem uciekł.</p> <p>Wersja ta odpowiada pozostałym dowodom w sprawie.</p>	
Lp.1.1.1	Zeznania B. J.	<p>Świadek potwierdził, że zastali na łóżku mężczyznę, jakby spał, miał krew na ustach. Nie stwierdzili żadnych widocznych obrażeń ciała, podczas intubacji stwierdzili ruchomość szczęki, co mogłoby świadczyć o złamaniu szczęki, krtań też nie zachowywała się normalnie. Słuchać było trzaski jakby była</p>	

		<p>pęknięta. Mężczyzna był siny i nie oddychał. Świadek ustalił na miejscu, że w wyniku sprzeczki jeden wrócił mężczyzna i poszedł do pokoju gdzie spał pokrzywdzony, a potem po jakimś czasie ten co został zobaczył, że ten jest zakrwawiony.</p> <p>Sąd uwzględnił zeznania jako spójne i miarodajne.</p>	
Lp.1.1.1	Zeznania B. J.	<p>Potwierdził przeprowadzona akcję reanimacyjną oraz stwierdzony zgon pokrzywdzonego.</p> <p>Sąd uwzględnił zeznania jako spójne i miarodajne</p>	
	opinia sądowo - lekarska dot. O. H. i ustną	<p>Opinia sądowo - lekarska nie budzi wątpliwości.</p> <p>Z opinii wynika, że na podstawie udostępnionych materiałów należy przyjąć, że zmianami urazowym, które mogły powstać w czasookresie odpowiadającym przedmiotowemu zdarzeniu, u O. H. pozostają:</p> <p>obrzęki i podbiegnięcie krwawe w zakresie twarzoczaszki</p> <p>złamanie koron zębów 2 (drugich) górnych</p> <p>Obrażenia te powstały w następstwie działania z umiarkowanie dużą siłą narzędzi(a) tępych względnie</p>	

		<p>tępokrawędzistych i mogły powstać w okolicznościach wynikających z udostępnionych materiałów - uderzenie(a) nieuzbrojoną ręką w twarzoczaszkę.</p> <p>Podbiegnięcie krwawe w zakresie przedramienia prawego pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z mającym u O. H. wkluciem w dole łokciowym. Stopień organizacji pozostałych zmian urazowych stwierdzonych u badanej pozwala wykluczyć, aby stanowiły one następstwo mającego mieć miejsce w dniu 08/09.12.2018r. zdarzenia.</p> <p>Obrażenia stwierdzone u badanej i pozostające w związku przyczynowo-skutkowym z przedmiotowym zdarzeniem są inne niż określone w art. 156 k.k. i naruszyły u niej czynność narządu ciała - narządu żucia, na okres powyżej dni siedmiu, tj. są takie jak określone w art. 157 par. 1 k.k.</p> <p>Ujawnione wnioski z opinii korelują z zeznaniami świadków powołanych w ustaleniu stanu faktycznego oraz wyjaśnieniami oskarżonego.</p>
badanie O. H.	dowód nie budzi wątpliwości. Potwierdza okoliczności faktyczne.	

1.1.3	opinie sędowo - lekarskie dot. O. S. wraz z opinią ustną	<p>Dowód miarodajny, logiczny. Opinia jasna i klarowna.</p> <p>Z opinii jasno wynika fakt doznania obrażeń ciała, gdyż na podstawie badania u O. S., stwierdzono następujące obrażenia ciała:</p> <ul style="list-style-type: none">- stłuczenie okolicy czołowo - skroniowej prawej <p>Obrażenia te są inne niż w art. 156 kk i naruszają czynność narządów ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, to jest są takie jak w art. 157 § 2 kk.</p> <p>Stwierdzone obrażenia mogły powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez pokrzywdzonego.</p> <p>Mogły one powstać od urazów czynnych lub biernych, w wyniku działania narzędzia lub narzędzi tępych tępokrawędzistych lub w wyniku uderzenia o takie narzędzia.</p> <p>Sposób działania sprawcy nie naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia jak również nie naraził go na ciężki uszczerbek na zdrowiu w myśl art. 160 § 1 kk.</p> <p>Ujawnione wnioski z opinii korelują z zeznaniami świadków powołanych w ustaleniu</p>	
-------	--	---	--

		stanu faktycznego oraz wyjaśnieniami oskarżonego.
opinia sądowo - lekarska dot. S. H. wraz z opinią ustną	<p>Opinia sądowo - lekarska nie budzi wątpliwości.</p> <p>Na podstawie udostępnionych materiałów należy przyjąć, że zmianami urazowymi, które mogły powstać w czasookresie odpowiadającym przedmiotowemu zdarzeniu, u S. H. pozostają:</p> <p>skąpe otarcia naskórka podbiegnięte krwawo w zakresie przedramienia prawego /P dwa drobne otarcia w zakresie czerwieni wargowej</p> <p>Obrażenia te powstały w następstwie działania z niewielką siłą, najprawdopodobniej mechanizmie biernym, narzędzi(a) tępych względnie tępokrawędzistych.</p> <p>Obrażenia stwierdzone u badanego są inne niż określone w art. 156 k.k. i nie naruszyły u niego czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu, tj. są takie jak określone w art. 157 § 2 k.k.</p> <p>Obrażenia stwierdzone u badanego są inne niż określone w art. 156 k.k. i nie naruszyły u niego czynność narządu ciała, na okres powyżej dni siedmiu</p>	

	<p>określone w art. 157 par. 1 k.k.</p> <p>Opinia potwierdza okoliczności podawane przez O. S. w zakresie obrony.</p> <p>Ujawnione wnioski z opinii korelują z zeznaniami świadków powołanych w ustaleniu stanu faktycznego oraz wyjaśnieniami oskarżonego.</p>	
Lp.1.1.1	Opinia ZMS	<p>Opinia jasna klarowna i nie budząca wątpliwości.</p> <p>Wobec niesprzeczności Sąd uwzględnił wnioski opinii.</p> <p>Przyczyną zgonu denata P. P. były obrażenia śródczaszkowe – krwiak podpajęczynówkowy z krwawieniem do komór mózgu i pourazowych obrzękiem mózgu. Powstały one na skutek co najmniej jednego silnego urazu godzącego w okolice prawego kąta żuchwy, powodującego dodatkowo jej dwumiejscowe złamanie. Siła urazu przeniosła się na podstawę czaszki, powodując pęknięcie drobnych naczyń opony miękkiej, krwawienie do przestrzeni podpajęczynówkowej i komór mózgu, z następowym rozwojem obrzęku mózgu i zespołu ciasnoty śródczaszkowej, co doprowadziło do wystąpienia ostrej niewydolności</p>

krążeniowo-oddechowej i zgonu. obrażenia głowy pozostawały w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowy z jego zgonem - stanowiły jego przyczynę.

Obrażenia te powstały od działania narzędzia tępego, względnie tępokrawędzistego. Brak zewnętrznych śladów na ciele nie daje możliwości bliższego ustalenia charakteru działającego narzędzia, w tym identyfikacji indywidualnej. Izolowane złamania żuchwy powstają zazwyczaj w mechanizmie czynnym - na skutek uderzenia z dużą siłą w okolice żuchwy. Bierny mechanizm powstania obrażeń (uderzenie tą okolicą ciała o narzędzie np. podłogę) zdarza się w przypadku złożonych urazów wielomiejscowych takich jak np. upadek z wysokości, wypadek komunikacyjny i wówczas towarzyszą mu poważne obrażenia innych okolic ciała. Brak cech urazu wielomiejscowego i brak danych odnośnie możliwości doznania takiego urazu przez denata przemawiają za czynnym mechanizmem urazu. Pozostałe niewielkie obrażenia na ciele denata powstały od działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych w mechanizmie czynnym lub

		biernym i nie miały wpływu na zgon denata.	
Lp.1.1.1	Sprawozdanie z badania zawartości alkoholu P. P.	<i>Dowód nie budzi wątpliwości. Dowód potwierdził fakt, że P. P. miał 1,81 procent alkoholu etylowego we krwi oraz 3,32 procent alkoholu etylowego w moczu w czasie śmierci.</i>	
Wynik badania toksykologicznego	<i>Dowód nie budzi wątpliwości. Z dowodu wynika, że ani w krwi ani w moczu, u P. P. nie ujawniono narkotyków ani leków.</i>		
Badanie histopatologiczne	<i>Dowód nie budzi wątpliwości.</i> <i>Z dowodu wynika, że u P. P. stwierdzono w obrębie:</i> <i>- naczynia podstawy mózgu: drobne wylewy krwawe okołonaczyniowe bez cech malformacji naczyniowych oraz bez cech uszkodzenia ściany naczyń;</i> <i>- mózgu: rozległy, masywny krwotok podpajęczynówkowy w zakresie półkuli mózgu oraz mózdzku; krwotok I dokomorowy; obrzęk umiarkowanego stopnia;</i>		

	<ul style="list-style-type: none"> - mięśnia sercowego: brak zmian patologicznych; - pluc: obrzęk i przekrwienie; - trzustki: całkowita autoliza; - wątroby: przekrwienie; - nerek brak zmian patologicznych. 		
Lp.1.1.1	Płyta CD z oględzin i otwarcia zwłok	Dowód nie budzi wątpliwości.	
Lp.1.1.1	protokół zgonu	Dowód nie budzi wątpliwości	
Lp.1.1.1	Karta medycznych czynności ratunkowych	Dowód nie budzi wątpliwości	
Lp.1.1.1	Protokół oględzin zwłok	<p>Dowód nie budzi wątpliwości.</p> <p>Wobec niesprzeczności, Sąd uwzględnił dowód w całości.</p> <p>U P. P. stwierdzono dwumiejscowe złamanie żuchwy z masywnymi podbiegnięciami krwawymi, krwiak podpajęczynkówkowy mózgu z obecnością krwi w komorach mózgu i obrzękiem mózgu; złamanie żebra III lewego, poza tym zmiany poreanimacyjne.</p>	

		<p>Przyczyną śmierci mogły być obrażenia śródczaszkowe.</p> <p>Przyczyną nagłej i gwałtownej śmierci P. P. były obrażenia śródczaszkowe - krwiak podpajęczynówkowy z krwawieniem do komór mózgu i pourazowych obrzękiem mózgu</p>	
Lp.1.1.1	Sprawozdanie z sądowno – lekarskich oględzin i sekcji zwłok ludzkich wraz z opinią ustną	<p>Sąd uznał dowód za jasny i klarowny.</p> <p>Wnioski opinii Sąd uznał za nie budzące wątpliwości.</p> <p>Uznając wnioski jako własne, z dowodu wynika, że przyczyną nagłej i gwałtownej śmierci P. P. były obrażenia śródczaszkowe - krwiak podpajęczynówkowy z krwawieniem do komór mózgu i pourazowych obrzękiem mózgu</p>	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Analiza kryminalistyczna	<p>Dowód nie budzi wątpliwości.</p> <p>Analiza kryminalistyczna pozwoliła na dokonanie ustalenia, że:</p> <p>- zgodnie z relacją świadków i oskarżonego, mogło dojść do spotkania w mieszkaniu przy ul.</p>	

(...) we W. (k. 704 opinii),

- zgodnie z relacją świadków i oskarżonego, S. H. ok. 22:00 udał się do miejsca zamieszkania przy ul. (...) we W.;

- w międzyczasie wykonywane były połączenia do S. H. przez P. P. i O. H.;

- ok. godz.5:45 jego telefon lpoguje się do przekaźnika, który obejmuje miejsce znalezienia P. P.,

- po wyjściu z mieszkania telefon oskarżonego loguje początkowo w kierunku dworca, ale o godz. 7:00 wraca w okolice ul. (...).

Sąd uwzględnił te fakty jako własne, lecz uznanie, iż wskutek tego działania oskarżony wiedział o śmierci P. P. byłoby zbyt daleko idące. Nawet uznając fakt obecności na miejscu zdarzenia i unaocznienia właściwych służb, trudno – w świetle logiki – przypuszczać, iż oskarżony w tej chwili powziął wiedzę co do skutków swojego zachowania (tj. śmierci P. P.).

Lp.1.1.1 – 1.1.3	Ogłędziny (...). Y.	Dowód nie budzi wątpliwości.	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Tłumaczenie treści sms-ów	Dowód nie budzi wątpliwości. Z dowodu tego wynika, że: S. H. podejmował próby kontaktu z żoną ok. 4 rano, które były bezskuteczne, co potwierdza wersję oskarżonego.	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Informacja z pogotowia Ratunkowego wraz z nagraniem i tłumaczeniem	Dowód nie budzi wątpliwości. Potwierdza fakt zawiadomienia służb z uwagi na zdarzenie.	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Protokoły badania zawarcia alkoholu we krwi	Dowód nie budzi wątpliwości.	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z płytą	Dowód nie budzi wątpliwości	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Opinia genetyczna z załącznikami i materiałem porównawczym	Dowód nie budzi wątpliwości. Potwierdza okoliczności wskazywane przez świadków.	
Lp.1.1.1 – 1.1.3	Opinia sądowo psychiatryczna dot. oskarżonego wraz z opinią ustną	Dowód nie budzi wątpliwości. Opinia biegłych wraz z opinią ustną jest spójna jasna i konsekwentna. Sąd dzieląc argumentację biegłych, przyjął wnioski jako własne.	

Na podstawie analizy akt sprawy i w oparciu o przeprowadzone badanie stanu psychicznego biegli stwierdzili, iż podejrzany S. H. nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie oraz nie jest też upośledzony umysłowo.

Przeprowadzone badanie pozwoliło także wykluczyć u opiniowanego istnienie zaburzeń wynikających z organicznego uszkodzenia jego ośrodkowego układu nerwowego, w tym zaburzeń charakterologicznych (tzw. organicznych zaburzenia osobowości) oraz zmian otepiennych.

Innymi słowy ani zaburzenia chorobowe, ani deficyty intelektualne, czy też uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego nie stały u podstaw opisanych w zarzutach zachowań.

Zdaniem biegłych w okresie objętym zarzutami miały bardzo emocjonalny charakter i związany z tym burzliwy

*przebieg. Na
wyzwolenie tak
znacznej agresji
wpłynęły przede
wszystkim czynniki
zewnątrzne
(pozostające poza
osobą opiniowanego)
wynikające z
naocznego,
bezpośredniego
zdemaskowania
zdrady dokonanej
przez jego żonę.*

*Poziom znaczego
emocjonalnego
napięcia towarzyszył
mu jeszcze przed
naocznym
przekonaniem się
o zdradzie żony.
Powrócił do
wynajmowanego
przez siebie
mieszkania sam. Żona
pozostała w
towarzystwie dwóch
innych mężczyzn. Jak
podawał w trakcie
postępowania było to
takie jego pierwsze
doświadczenie
(pozostawienie żony
samej, w dodatku na
noc, w towarzystwie
innych mężczyzn). Już
sama ta świadomość
wyzwoliła u niego
szereg negatywnych
uczuć (żał, smutek,
rozpacz, gniew,
poczucie bezsilności,
bezzadności oraz
odrzućenia)
niewątpliwie
prowadzących do
szybkiego (około
godz. 4.00)
wybudzenia się i*

natychmiastowej potrzeby ponownego udania się do mieszkania, w którym pozostała jego żona.

Te wszystkie okoliczności spowodowały znaczną jego dekompensację emocjonalną prowadząc w konsekwencji do nagłego, nieplanowanego, burzliwego działania podporządkowanego wskazanemu wyżej szeregowi negatywnych uczuć. Narastające napięcie emocjonalne uległo takiej kumulacji, iż w czasie krytycznym oskarżony nie był w stanie uruchomić mechanizmów obronnych, działał w stanie zawężenia świadomości, znacznie ograniczonej zdolność do krytycznej oceny siebie i sytuacji (dotyczy to wszystkich zarzucanych mu czynów).

Odnosnie czynu z pkt I biegli mogli wypowiedzieć się wyłącznie hipotetycznie gdyż sam podejrzany w ogóle nie opisuje takiego zdarzenia, a w materiałach akt sprawy nie ma takich,

które stanowiłyby inne źródła pozwalające im na ocenę psychopatologiczną jego zachowania w tym czasie.

Zakładając zatem, iż faktycznie dopuścił się on popełnienia czynu z pkt I (zabójstwa) to w oparciu o analizując całego dostępnego biegłym materiału dotyczącego jego stanu psychicznego w okresie objętym wszystkimi trzema zarzutami, stwierdzili oni, iż zachowanie opiniowanego wobec tego pokrzywdzonego musiało mieć charakter wyjątkowo impulsywny, niemal automatyczny, z obniżoną zdolnością do samokontroli i przewidywania skutków swojego postępowania i spełniało przesłanki działania w afekcie fizjologicznym, który w stopniu znacznym ograniczał jego zdolność do rozumienia tej sytuacji i pokierowania swoim postępowaniem.

Fakt, iż w przypadku tego czynu (z pkt I) osobą ofiary nie był przyłapany na zdradzie mężczyzna nie zredukował jego opisanego wyżej

stanu emocjonalnego. Wręcz przeciwnie, przekonanie, że ujawnionej zdradzie nie zapobiegł - a być może miał w niej swój aktywny udział - jego najlepszy przyjaciel był bowiem czynnikiem, który mógł jedynie nasilić (wynik głębokiego zawodu na osobie przyjaciela) natężenie tych doświadczanych negatywnych uczuć.

W konsekwencji biegli uznali, że tempore criminis S. H. miał z powodu afektu fizjologicznego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych czynów i pokierowania swoim postępowaniem w myśl art. 31 par. 2 kk.

Biegli wskazali na rozprawie głównej przy tym (k. 988 t. VI), że bez względu na sekwencję zdarzeń natężenie emocji u opiniowanego cały czas spełniało warunki afektu fizjologicznego.

Uderzenie pięścią jednego pokrzywdzonego, czysto hipotetycznie nie spowodowało rozładowania emocji a przy hipotetycznym założeniu, że wcześniej był

		<i>naocznym świadkiem zdrady, mogło to na tyle nasilić emocje, że rozładował je na P. P..</i>	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1 – 1.3.1	Płyta z zapisem nagrania k. 248 t. II	Dowód nieprzydatny. Brak możliwości odtworzenia zawartości płyty.	
1.1.1 - 1.3.1	Zeznania O. M.	Dowód nieprzydatny procesowo. Świadek nie posiadała żadnej wiedzy nt. zdarzenia	
1.1.1 1.3.1	Zeznania A. K.	Dowód nieprzydatny procesowo. Świadek nie posiadała żadnej wiedzy nt. zdarzenia	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	Pkt. I części dyspozytywnej	S. H.
Pkt. II części dyspozytywnej			
Pkt. III części dyspozytywnej			
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Wina i sprawstwo nie budzi wątpliwości.</p> <p>W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości to, że S. H. uderzył O. S., O. H. oraz P. P., czym spowodował u pokrzywdzonych obrażenia ciała.</p> <p>W odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. II wyroku nie ulega wątpliwości, że swoim zachowaniem, S. H. wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. z art. 157 § 1 k.k.</p> <p>Spójny materiał dowodowy, a to zeznania świadków, w tym O. H., służb medycznych i policji, wyjaśnienia oskarżonego oraz opinie</p>			

sądowo – lekarskie dot. pokrzywdzonej pozwoliły na niebudzące wątpliwości stwierdzenie, że oskarżony zadał O. H. w wyniku uderzenia pięściami w okolice głowy i twarzy, doprowadził do powstania obrażeń w postaci stłuczenia okolicy lewego kąta żuchwy, złamania zębów - „dwójki” górnej lewej i prawej oraz „trójki” górnej prawej, ran śluzówki wargi górnej, którym to zachowaniem naruszył czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres dłuższy niż 7 dni, inny niż określony w art. 156 k.k.

W odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. III wyroku nie ulega wątpliwości, że swoim zachowaniem, S. H. wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. z art. 157 § 2 k.k.

Materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, w tym O. S., przedstawicieli służb medycznych i policji, wyjaśnień oskarżonego, opinii sądowo – lekarskich dot. pokrzywdzonego, niezbiecie pozwolił na ustalenie, że oskarżony zadał O. S. wielokrotne uderzenia pięściami w okolice głowy i twarzy doprowadzając do powstania obrażeń w postaci stłuczenia okolicy czołowo-skroniowej prawej, którym to zachowaniem naruszył

czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie dłuższy niż 7 dni.

W odniesieniu do czynu przypisanego w pkt I wyroku, analiza materiału dowodowego i poczynione ustalenia faktyczne, nie pozwoliły na przyjęcie kwalifikacji z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

W przedmiotowej sprawie, przyczyny, tło i przebieg zajścia, a także kolejność zadawanych ciosów pokrzywdzonym, kierunek i umiejscowienie ciosu skierowanego w okolice żuchwy P. P., zestawione z zachowaniem oskarżonego przed popełnieniem czynu jak i po jego popełnieniu oraz istniejącą relacją pokrzywdzonego z oskarżonym, w okolicznościach zdarzenia nie pozwalały jednakże na przyjęcie, ażeby oskarżony S. H. dopuścił się przestępstwa zabójstwa i to nawet w zamiarze ewentualnym.

Istotą zabójstwa (art. 148 k.k.) pozostaje bowiem umyślne spowodowanie śmierci. Dokonanie przestępstwa zabójstwa następuje w chwili zaistnienia skutku w postaci śmierci człowieka, przy czym warunkiem odpowiedzialności pozostaje ustalenie związku przyczynowego między zachowaniem sprawcy (działaniem lub

zaniechaniem), a śmiercią człowieka. Zabójstwo jest przy tym przestępstwem umyślnym, które popełnić można w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym.

Istotą umyślności jest zamiar popełnienia czynu zabronionego. Oznacza on świadomość sprawcy i jego wolę urzeczywistnienia swoim zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) znamion czynu zabronionego – jego strony przedmiotowej, przedmiotu i podmiotu (Wąsek [w:] Górniok i in., t. 1, s. 105; por. także Giezek, Strona, s. 92–97; Giezek, Świadomość, s. 73 i n. w: Budyn-Kulik Magdalena. Art. 9. W: Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. System Informacji Prawnej LEX, 2019.)

Zamiar ewentualny polega na tym, że sprawca ani chce, ani nie chce popełnienia czynu zabronionego, ale przewidując możliwość jego popełnienia, godzi się na to (Budyn-Kulik Magdalena. Art. 9. W: Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. System Informacji Prawnej LEX, 2019). Aby stwierdzić, iż sprawca żywił takie przekonanie, nie wystarczy odwołać się do samej tylko obiektywnej konieczności skutku, należy dokonać także oceny samego sprawcy

– jego możliwości intelektualnych, zdolności kojarzenia i przewidywania skutków ludzkiego zachowania (wyrok SA we Wrocławiu z 25.05.1995 r., II AKr 145/95, OSA 1995/6, poz. 31).

Co przy tym istotne, zamiar, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania. Jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2006 r. II KK 92/06, OSNwSK 2006/1/2576, LEX nr 324669).

Istota zamiaru w sposób istotny wpływa przy tym na dokonanie prawidłowej subsumpcji prawnej zachowania oskarżonego.

Zdaniem Sądu, materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia P. P., tj. przewidując jego śmierć i godząc się na taki skutek zadawał

mu uderzenia w okolice
żuchwy doprowadzając do
powstania obrażeń w
postaci dwumiejscowego
złamania żuchwy z
masywnymi
podbiegnięciami
krwawymi, krwiaka
podpajęczynówkowego
mózgu z obecnością krwi
w komorach mózgu i
obrzękiem mózgu na
skutek których, mimo
reanimacji podjętej przez
zespół Pogotowia (...),
około godziny 7.00,
nastąpił zgon P. P..

Na podstawie okoliczności
przedmiotowo –
podmiotowych, nie sposób
bowiem uniknąć
konstatacji, że oskarżony
chciał i godził się, na
wystąpienie skutku z
art. 157 par. 1 k.k.,
tj. oskarżony poprzez
uderzenie P. P. w
okolice żuchwy miał
zamiar spowodowania
uszczerbku na zdrowiu
pokrzywdzonego lub
rozstroju zdrowia, innego
niż w art. 156 par. 1 k.k.

Zamiar spowodowania
uszczerbku na zdrowiu
pokrzywdzonego lub
rozstroju zdrowia, innego
niż w art. 156 par. 1 k.k.,
powstał u oskarżonego na
skutek ujawnienia zdrady
żony O. H..

Na zachowanie
oskarżonego składał się
w krytycznym momencie
jego stan psychiczny.
Zważyć w tej części
należy na wnioski

opinii wskazującej na rozpoznaną u oskarżonego tempore criminis dekompensację emocjonalną o obrazie afektu fizjologicznego przyczynowo powiązaną z trudną dla opiniowanego sytuacją, jakiej był świadkiem, czyli zdrady małżonki. Jak wskazali biegli, pobudzenie emocjonalne opiniowanego zaczęło narastać przed zdarzeniem w mieszkaniu, kiedy obudził się i stwierdził brak żony oraz brak przyjaciela. Bezskuteczne próby dodzwonienia się do żony spowodowały narastającą dekompensację emocjonalną z takimi uczuciami jak żal, smutek, gniew, rozpacz. Działanie opiniowanego było podporządkowane przeżywanym emocjom i emocje te stopniowo przewyższały funkcje intelektualne. Jego myślenie było związane z przeżyciami emocjonalnymi co wytwarza mechanizm błędnego koła czyli cała praca intelektu skupia się na tych elementach rzeczywistości związanych z emocją. Zdaniem Sądu w tle wydarzeń słuszną jest hipoteza wskazująca, że mimo iż poszkodowany nie był sprawcą zdrady to przeżywane wówczas emocje związane ze zdradą żony objęły także jego osobę. Zdaniem Sądu, oczywistym, w

świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego pozostaje, że dekompensacja emocjonalna o obrazie afektu fizjologicznego zestawiona z stresem sytuacyjnym i wiążącym się z nim, poczuciem żalu do przyjaciela, który obecny w mieszkaniu, nie dopilnował małżonki oskarżonego i w żaden sposób nie zareagował na jej zachowanie, tj. zdradę w sytuacji, gdy oskarżony wychodząc z mieszkania pozostawił małżonkę niejako pod jego opieką, stanowiła główną przyczynę agresji fizycznej skierowanej na osobę pokrzywdzonego P. P.. Niewątpliwym pozostaje bowiem to, że sekwencja zdarzeń w nocy z dnia 8/9 grudnia 2018 roku, narastające napięcie emocjonalne, w sposób oczywisty i istotny obniżyła kontrolę nad emocjami i zachowaniem oskarżonego, które ostatecznie – po uderzeniu O. S. i żony O. H. – znalazły ujście poprzez wymierzenie ciosu w żuchwę oskarżonego. Całkowicie należy zgodzić się przy tym z biegłymi, że całość funkcjonowania poznawczego jest zawężona do przeżywanej emocji i jej podporządkowana. Dotyczy to też sfery woli i całości funkcjonowania psychicznego człowieka. Emocje powodują, że osoba je przeżywająca

kieruje się taką motywacją doraźną tu i teraz i z całą pewnością nie ma możliwości antycypowania jakiś odległych skutków jest zbyt skupiona tu i teraz a te działania są skupione na ekspresji emocji. Z kolei nagle, gwałtowne i emocjonalne przeżycie oskarżonego skutkowało zachowaniem oskarżonego spowodowania obrażeń ciała, niemniej jednak doraźna motywacja nie pozwalała mu na przewidywanie skutku z art. 148 k.k.

W konsekwencji, zdaniem Sądu, w sprawie przeciwko S. H. nie można doszukać się dowodów na to, iż oskarżony, uderzając jednokrotnie pokrzywdzonego, przewidywał i godził się na skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego.

Na ustalenie zamiaru działania (umyślności, nieumyślności) wpływ miała przy tym ilość zadawanych ciosów, rodzaj użytego narzędzia. Zgromadzony materiał dowodowy zestawiony z dynamiką zdarzenia pozwolił na ustalenie, że oskarżony zadał jeden cios w okolice żuchwy. Cios ten został zadany przy użyciu pięści. Dynamika zachodzących po sobie, zdarzeń, a także logiczne rozumowanie uwzględniające kontekst

sytuacji, wskazuje, że cios ten był zdecydowanie szybki i miał na celu wyrażenie emocji oskarżonego na brak reakcji pokrzywdzonego, nie zaś spowodowanie skutku z art. 148 k.k. Tym bardziej, że oskarżony, bezpośrednio po zadaniu ciosu, nie kontynuował swojego zachowania, tylko wyszedł z mieszkania, a przecież oczywistym jest, że osoba zamierzająca zabić ofiarę, dysponująca niewątpliwą przewagą związaną z położeniem ofiary (w czasie zadania ciosu oskarżony stał, a pokrzywdzony znajdował się w pozycji leżącej), kontynuowałaby swoje działanie. A tymczasem oskarżony, mimo istnienia ku temu realnej możliwości, nie zdecydował się na kontynuowanie swojego zachowania.

Ponadto, materiał dowodowy niesprzeczny był co do tego, że po powrocie do mieszkania przy ul. (...), oskarżony, zobaczył, że w odrębnym pokoju śpi P. P.. W pokoju tym nie było żony oskarżonego, O. H.. Oskarżony, mimo obiektywnej możliwości, nie dokonał ataku na osobie pokrzywdzonego, a udał się w kierunku pokoju, w którym znajdowała się O. H. i O. S..

Zauważenia wreszcie wymaga i to, że brak

było ze strony O. H. i O. S. przypuszczenia dokonania zamachu na życie pokrzywdzonego P. P., gdyż ujawnili oni obrażenia ciała u pokrzywdzonego, dopiero po pewnym czasie (tj. po opuszczeniu pokoju, w którym się znajdowali, wyjściu z mieszkania, wejściu i wyjściu do łazienki).

Wreszcie, zadany przez oskarżonego cios w okolicę żuchwy, co wynika z opinii lekarskich, wyników sekcji zwłok, badania histopatologicznego, skutkowało dwumiejscowym złamaniem żuchwy. Nie można ukryć, że uraz spowodowany ciosem, świadczy o dużej jego sile, która w sposób znaczący zadziałała na głowę. Niemniej jednak jednorazowy cios w żuchwę, przy użyciu narzędzia, jakim jest ręka (pięść), skierowany w żuchwę (a nie np. czoło, skroń), w sposób obiektywny nie pozwala uznać przewidywanie ze strony oskarżonego, tak daleko idącego skutku. Co wynika jednocześnie opinii lekarskich, wyników sekcji zwłok, badania histopatologicznego, przyczyną nagłej i gwałtownej śmierci P. P. były obrażenia śródczaszkowe - krwiak podpajęczynówkowy z krwawieniem do komór mózgu i pourazowych

obrzękiem mózgu.
Oczywiście, krwiak
podpajęczynówkowy
powstał na skutek
dokonanego przez
oskarżonego, uderzenia.
Niemniej jednak, zdaniem
Sądu, w tej sytuacji
zbyt daleko idące
byłoby uznanie, istnienia
po stronie oskarżonego,
jeszcze zanim wymierzył
jeden raz cios
pokrzywdzonemu,
zamiaru ewentualnego
wywołania skutku w
postaci śmierci
pokrzywdzonego i
godzenia się na niego.

Wreszcie, w świetle zasad
doświadczenia życiowego
i logiki, brak tu
jest obiektywnego celu
zachowania oskarżonego,
do spowodowania śmierci
P. P.. P. P. bowiem
nie brał udziału w
zdarzeniu, które wywołało
u oskarżonego nagłe
wzburzenie emocjonalne,
nie ponosił winy, nie
zdradził przyjaźni, brak
tu jest zatem logicznego
motywu, który można
byłoby przypisać S. H.
w jego zachowaniu, a
które mogłoby wpłynąć na
postać zamiaru.

Obiektywnie zatem w
układzie sytuacyjnym,
rozważając stronę
podmiotowo –
przedmiotową czynu, nie
można było dopatrzeć się
po stronie oskarżonego
przewidywania
możliwości popełnienia

zabójstwa i godzenia się na to.

Z kolei wobec okoliczności zdarzenia, konkluzja twierdząca, iż w chwili zdarzenia oskarżony nie tylko przewidywał, ale i godził się na wystąpienie skutku z art. 148 k.k., wywodzona z danych osobo-poznawczych dot. oskarżonego, a mianowicie służby w ukraińskiej Policji i posiadanej w związku z tym umiejętności walki, byłaby zbyt daleko idąca i prowadziłyby według Sądu nie tylko do nadinterpretacji, ale również przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Reasumując, kontekst sytuacji, jednostkowy charakter uderzenia, umiejscowienie tegoż ciosu (żuchwa), zdaniem Sądu, nie pozwala na uznanie, iż w świetle zasad doświadczenia życiowego, sprawca intelektem obejmował umyślność w zamiarze ewentualnym.

Sąd miał na względzie, że między przestępstwem z art. 148 § 1 kk a z art. 152 kk (obecnie 155 kk) tkwi w stronie podmiotowej sprawy i polega na tym, że w wypadku przestępstwa z art. 148 § 1 kk sprawca ma zamiar bezpośredni lub ewentualny (art. 7 § 1 kk) spowodowania śmierci człowieka i tym celu podejmuje

działania lub zaniechania zmierzające bezpośrednio lub pośrednio do dokonania tego zamiaru, w drugim zaś wypadku, art. 152 kk (obecnie 155 kk) śmierć człowieka jest niezamierzonym następstwem działania sprawcy w rozumieniu art. 7 § 2 kk (obecnie 9 § 2 kk), polegającym na niezachowaniu przeciętnego obowiązku ostrożności w sytuacji, w której na podstawie normalnej zdolności przewidywania i ogólnego obowiązku dbałości o życie ludzkie lub przewidywania skutków własnych działań można wymagać od człowieka, aby nie dopuścił do nastąpienia przestępnego skutku. (SN z 28 grudnia 1976 r. w sprawie III KR 311/76 OSPiKA 1973, Nr 9, poz.170).

Przyjmując powyższe stanowisko jako własne Sąd uznał, iż w momencie popełnienia czynu, oskarżony działał nieumyślnie, a to nie zachował ostrożności wymaganej w zaistniałej sytuacji, tj. nie mając zamiaru popełnienia czynu, popełnił go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu, mógł przewidzieć.

Istotą działania nieumyślnego jest

naruszenie zasad ostrożności. Przepis art. 9 § 2 k.k. stanowi bowiem, że chodzi o popełnienie czynu zabronionego na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach. Chodzi tu w istocie o naruszenie pewnych reguł postępowania, których przestrzeganie zapewniać ma bezpieczeństwo dobru, do którego dana reguła się odnosi. Przez naruszenie należy natomiast rozumieć takie zachowanie, które nie odpowiada danej regule postępowania. Funkcją reguł ostrożności w przypadku czynu nieumyślnego jest ostrzeżenie sprawcy przed podejmowaniem zachowań ryzykownych, które mogą zwiększyć niebezpieczeństwo dla dobra prawnego ponad przeciętną miarę.

W okoliczności sprawy, naruszenie reguł ostrożności wyrażało się w tym, że oskarżony, uderzając pokrzywdzonego, wiedział, iż pokrzywdzony nie jest przygotowany do ataku i nie spodziewa się go od oskarżonego, miał zatem świadomość, że w wyniku jego działania pokrzywdzony prawdopodobnie dozna obrażeń ciała. Oskarżony swojego zachowania dokonał w momencie, kiedy pokrzywdzony spał (nie miał zatem możliwości uniknięcia ciosu) miał

obniżoną zdolność reakcji (spowodowaną wcześniejszym spożywaniem alkoholu), znajdował się w pozycji leżącej (a zatem dającej oskarżonemu znaczną przewagę fizyczną). Analizując zatem stronę podmiotową omawianego przestępstwa oskarżony naruszył reguły ostrożności w postępowaniu z dobrem prawnym, jakim jest życie i zdrowie drugiego człowieka, możliwość popełnienia czynu zabronionego (tu: naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1), nie przewidywał, choć winien przypuszczać, że skutek w postaci śmierci P. P., nastąpi.

Nie można pominąć bowiem tego, że obrażenia prowadzące do zgonu pokrzywdzonego P. P. powstały, co wynika zarówno z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, jak również z protokołu oględzin i sekcji zwłok, na skutek powstałego, wskutek uderzenia pięścią w żuchwę, krwiaka podpajęczynówkowego z krwawieniem do komór mózgu i pourazowych obrzękiem mózgu.

Zachowanie oskarżonego składało się na działanie oskarżonego nastawione na zamiar naruszenia

czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia, co otwierało konieczność oceny tego działania w ramach art. 157 § 1 k.k. Ponieważ jednak okoliczności sprawy pozwalają na przyjęcie jedynie tego, że umyślnością po stronie oskarżonego objęte było spowodowanie uszczerbku na zdrowiu P. P.. (art. 157 § 1 k.k.), zachowanie oskarżonego należało zakwalifikować w zbiegu realnym, tj. z art. 155 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k. i art. 11§2 k.k.

Mając na uwadze wnioski opinii biegłych dot. stanu zdrowia wskazujących, że w stanie sprawy, art. 31 § 2 k.p.k. odnosi się do całości zachowania oskarżonego, okoliczność tę należało uwzględnić przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej, co do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. H.	Pkt. I części dyspozytywnej	Pkt. I części dyspozytywnej	Wymierzając karę, Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym również postać i motyw zamiaru oskarżonego. Niewątpliwie okolicznością obciążającą był znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu wynikający z rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawnego. W chwili przestępstwa oskarżony działał w warunkach ograniczonej poczytalności, co Sąd uwzględnił przy wymiarze kary. Niemniej jednak nie było podstaw do

nadzwyczajnego złagodzenia kary, albowiem rozstrzygnięcie w tym zakresie musi uwzględniać także pozostałe dyrektywy wymiaru kary, zawarte w art.53kk. W ocenie Sądu kara z nadzwyczajnym złagodzeniem jej wymiaru, byłaby w kontekście okoliczności i skutków czynu karą rażąco niską i nie spełniłaby zwłaszcza celów prewencji ogólnej. Należało bowiem mieć na uwadze, że oskarżony wprawdzie nieумыślnie spowodował śmierć pokrzywdzonego, jednak skutek ten miał związek z uprzednim zastosowaniem przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego przemocy. Oskarżony miał ograniczoną poczytalność, jednak w pewnym stopniu zdawał sobie sprawę z konsekwencji swoich działań. Chciał wyładować swoją agresję nie zważając na skutki, na to, że może zaatakowanym osobom wyrządzić poważne krzywdy, zwłaszcza spowodować poważne szkody na ich zdrowiu. Wymierzenie kary z nadzwyczajnym złagodzeniem w odczuciu społecznym nie stanowiłoby sprawiedliwej odpłaty za działania oskarżonego i nie spełniałaby funkcji odstraszającej potencjalnych sprawców tego rodzaju czynów. Nadto kara taka nie

			ukazywałyby w ocenie Sądu oskarżonemu w dostatecznym stopniu naganności jego postępowania. Zdaniem Sądu tak wymierzona kara jest karą obiektywnie sprawiedliwą, uwzględniająca zasady prewencji ogólnej i szczególnej, jak również skłoni oskarżonego do refleksji nad własnym postępowaniem.
Pkt. II części dyspozytywnej	Pkt. II części dyspozytywnej		
Pkt. III części dyspozytywnej	Pkt. III części dyspozytywnej		
Pkt. IV części dyspozytywnej	Pkt. IV części dyspozytywnej	Sąd połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną <u>3 lata 6 miesięcy pozbawienia wolności</u> uznając, że jest to kara odpowiednia.	
Pkt. V części dyspozytywnej	Pkt. V części dyspozytywnej	Na poczet kary zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania	
Pkt. VI części dyspozytywnej	Pkt. VI części dyspozytywnej	Sąd nie był w stanie ustalić pełnego zakresu krzywdy, jakiej doznały małoletnie dzieci pokrzywdzonego, tj. D. P. i O. P., na skutek czynu popełnionego przez oskarżonego. Trudności w tych ustaleniach były związane zwłaszcza z tym, iż dzieci pokrzywdzonego na stałe przebywają na terenie Ukrainy. Wobec	

		<p>znacznymi trudnościami w ustaleniu pełnej wysokości zadośćuczynienia, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych nawiązki w kwotach po 25 000 zł. Nawiązki w wymienionych kwotach mają na celu zrehabilitowanie pokrzywdzonym krzywdy związanej ze śmiercią ich ojca, który stał się ofiarą przestępstwa.</p>	
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. H.	Pkt. VII - IX	Pkt. VII - IX	Koniecznym było rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt. X	Należało przyznać oskarżycielce koszty zastępstwa procesowego	
Pkt. XI	Biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego należało zwolnić go od kosztów postępowania, zaliczając je na rzecz Skarbu Państwa	
7. Podpis		
Mariusz Wiązek Michał Kupiec		